

Gertruda Louisa

Bolletje Blauw

en de

Kerstman

Serafijntje

Er waren eens, heel lang geleden, honderden toverfeetjes met ragfijne vleugeltjes. Ze woonden eeuwen lang in een mooi kasteel aan de rand van een drukke stad. Het kasteel lag dichtbij een blauwe zee in een zonnig warm land. Deze feetjes waren heel behulpzaam. Mensen en ook kinderen vroegen hen vaak om raad. Van heinde en ver stopten ze brieven met de meest uiteenlopende vragen in de brievenbus van het kasteel.

Op een dag kregen alle toverfeetjes zomaar uit het niets een blauwe stralenkrans. Ook dinosauriërs, draken, kabouters en elfjes kregen op een dag zomaar uit het niets een stralenkrans. Hiermee konden ze met onmeetbare snelheid door het eindeloze heelal reizen. Ze vonden uiteindelijk allemaal een nieuwe thuishaven op enkele bijzondere planeten. De toverfeetjes ontdekten in een sterrenhoop van duizenden sterren een feeëriek ruimte. Dat werd hun nieuwe woonplek. Ze noemden hem: Hemelrijk. De brievenbus van het kasteel op de Aarde bleef gewoon in gebruik. Enkele toverfeetjes haalden regelmatig de brieven op. Ook van de bijzondere planeten.

De toverfeetjes waren ongeveer even groot als een pasgeboren baby. En zo licht als een veertje. Ze waren muzikaal, creatief en hulpvaardig. Een van de toverfeetjes heette Serafijntje. Alleen dit feetje had tegelijk met de blauwe stralenkrans nog enkele speciale gaven erbij gekregen. Zij alleen kon mensen en dieren een stralenkrans geven. Ze kon zich onzichtbaar maken. En andere onzichtbare gedaanten zien.

Serafijntje werd vanaf dat moment geleidelijk aan bekend als hét toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Want zij kon met deze gaven mensen en dieren vaak helpen bij het oplossen van grote problemen. Serafijntje raakte zodoende bevriend met talrijke bijzondere en gewone levende wezens. Zoals tovenaars, tovenaressen, dinosauriërs, kabouters, elfjes, dieren, mensen enzovoorts.

Serafijntje had lange zwarte haren met enkele korte haarsprietjes op haar voorhoofdje. Ze had blauwe oogjes en altijd blote voetjes. Haar blauwe jurkje had een wit geschulpt kraagje en een jurkzak met een wit geschulpt randje.

Met haar blauwe stralenkrans reisde Serafijntje eeuwenlang door het heelal naar de bijzondere planeten en naar de Aarde. Altijd nieuwsgierig en leergierig. Zichtbaar of onzichtbaar. Daardoor beleefde ze talloze avonturen.

Op een dag namen Serafijntje en alle toverfeetjes van geluk afscheid van hun vrienden. Ze trokken weg uit Hemelrijk en verdwenen in het betoverende mysterie van het heelal.

Inhoud:

De verdwenen knuffels	4
De uitvinding van Finn	6
De demonstratie	9
Een bijzondere dag	11
Een gezellige maaltijd	15
De volgende dag	16
De diefstal	18
Het plan van Finn	20
De Kerstman	23
De toverfeetjes van geluk	26
De kerstman, Lowiesje en Moppie	29
De overval	31
Onzichtbaar	33
Het plan van Serafijntje	37
Het vergeten bergdorpje	39
Het verhaal van Trixie	43
De bruiloft	45
Einde	47

“Pappa! Mamma!” gilde Lowiesje oorverdovend. “Waar is mijn knuffel???”

De verdwenen knuffels

Er was eens, heel lang geleden, een hoefsmid. Hij heette Finn en was getrouwd met Julia. Ze hadden vier kinderen. Een prachtige dochter van zestien jaar: Amelie. Een zoon van dertien jaar: Sven. Een zoon van negen jaar: Olaf en een dochtertje van vijf jaar: Lowiesje. Ze woonden in een dorpje aan een brede kronkelende rivier. Het heette Wilgendorp. Finn besloeg paarden en repareerde rijtuigen en koetsen. Daarnaast was hij ook nog een enthousiaste uitvinder. De hoefsmid woonde met zijn gezin in een langgerekt huis. Een gedeelte was het woonhuis met een bovenverdieping. Het andere gedeelte was de smederij met daarachter een enorme schuur. Een grote paardenstal begrensdde het erf. Daarin bevonden zich vijf paardenboxen. Twee voor zijn eigen paarden en drie voor paarden die door omstandigheden moesten overnachten.

Het leven was goed voor Finn en zijn gezin. Tot op een dag ...

Lowiesje werd wakker... en het eerste wat ze miste was haar allerliefste knuffel. Het meisje met de witblonde krullen rende de trap af. “Pappa! Mamma!” gilde Lowiesje oorverdovend. “Waar is mijn knuffel???” Haar ouders, zus en broers zaten aan de ontbijttafel en keken Lowiesje verwonderd aan. Tranen rolden over haar wangen. Amelie pakte haar zusje bij de hand. “Kom Lowiesje, we gaan samen jouw lievelingsknuffel zoeken.” Ze doorzochten het hele huis. Tot hun verbazing waren alle knuffels verdwenen. Ook de oude knuffels van Amelie en de jongens. Ze liepen naar buiten.

Ze zochten verder in de tuin, in de smederij, in de grote schuur en in de paardenstal. Maar néé... néé... néé. Amelie en Lowiesje gingen de straat op. Daar liepen veel kinderen zoekend rond. Bennie, een driejarig jongetje stamelde verdrietig: “W... waar... waar is mijn knuffel?” Alle kinderen, klein en groot riepen smekend: “Waar is mijn

knuffel?” Tranen stroomden over hun rozerode wangen. Wat een verschrikkelijk verdriet. De knuffels waren verdwenen... spoorloos... weg. Amelie tilde haar zusje op. “Lowiesje, ik maak voor jou een heel mooie nieuwe knuffel.” Dat deden alle moeders en hun handige dochters in Wilgendorp.

Ze maakten een tijdlang nieuwe knuffels. Maar ook die verdwenen in het niets. Na school speelden de kinderen net als altijd hun spelletjes, maar niet meer zo blij.

Hoefsmid Finn had veel werk: paarden beslaan, hoefijzers smeden, repareren van koetsen, rijtuigen en nog veel meer. Alle dorpsbewoners, maar ook veel mensen uit de nabijgelegen steden en dorpjes gingen naar hoefsmid Finn. Gelukkig had hij hulp van een slimme en handige jongeman. Zijn naam was Chris.

Amelie had lange goudblonde krullende haren. Haar blauwe ogen twinkelden vaak van plezier. Thuis, op school en vooral tijdens leuke activiteiten met haar vriendinnen. Zoals paardrijden, muziek maken, dansen, zingen en toneel spelen. Amelie was net als haar vader leergierig. Vreemde talen, wiskunde, sterrenkunde, aardrijkskunde... Alle lessen vond ze interessant. In haar vrije tijd knipte ze van wolwitte ruwe vilt de omtrek van allerlei dieren. Bijvoorbeeld paarden, vogels, vlinders, herten, hondjes... Daarop borduurde ze bijzonderheden van de dieren: ogen, snavel, haren, veertjes, enzovoorts. Vervolgens naaide ze met hele kleine steekjes deze viltomtrekken op haar jurken, jassen, rokken en bloezen. Tenslotte borduurde ze op de stof van het kledingstuk nog enkele aanvullende details van de dieren erbij: zoals een snavel van opzij gezien, voelsprietten van vlinders, haren, veertjes, geweien, dunne pootjes, en dergelijke. Deze kleurrijke creatieve tafereeltjes gaven haar een mooie persoonlijke uitstraling.